

„Kada je Bog svet stvaril, je stvaril takrže reke i
potoke i je ukazal pticam, da si izgrebu od rek i potokov
male roviče, da bi po njih voda tekla, da bi se mogle
žedne napojiti. Ptice su šle i on si o Kljuničami roviče
izgreble. Ptica Kovac (Klamm Löffelfuß, certha familiaris Linn.)
pa ni hotela iti grebot rovičev i je rekla: Ne mogu iti,
ja bi si svoj lep Kljunič pogerdila. Bog ji je rekel:
ako ne pojdeš rovičev grebst, pa iz rovičev takrže pila
ne budeš. — Radi toga ne sme iz rovičev se napiti,
nego kada je žejna mora ~~čakati~~^{čakati} čekati dežja, da si
pogasi žedju tem, da Kljuničem o dežju dežji si o
zrakē kapljice vjemlje. Po letē kada daleje časa ne
dežjuje, terpi ona veliku žedju i glasno dežja prosi
i kliče: pij, pij, pij! pij, pij, pij! je žedna, bi si
rada žedju pogasila, zato jer tako kliče, se takrže
imenuje: pivkoj. —

Zapisal Mat. Majar. — Bnjegovec „Slavjane“ 1873. 127